

В цьому числі:

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ГЕРБА *ст.19-21*

ПРЕЗИДЕНТ -
ХЕРСОНСЬКОМУ
КОЛЕГІУМУ *ст.10*

ДО ДНЯ
МАТЕРІ *ст.17-18*

2

ПОДОРОЖІ-ВІДПОЧИНОК
ВІЛЬНИХ ЛЮДЕЙ:
КИЇВ, МИКОЛАЇВ
КАМ'ЯНА МОГИЛА,
ХОРТИЦЯ

ст.2-14

Київ...

Як же тебе не любити, Києве мій

Стоїть він на крутих зелених косогорах, над голубим роздоллям старого Славутича, давній, але вічно молодий! Київ піднімається над століттями, ніби могутній дуб. Місто-воїн, місто-велетень, невтомний трудар. Він стоїть як живий пам'ятник нашої славної героїчної історії, овіяний сивою старовиною, оповитий поетичними переказами і легендами. А вечірній Київ... Здається, зоряні сузір'я впали з неба на дніпровські кручі, вкрили золотим рядном старезне, зморене від денних клопотів місто.

...Гудуть вітри крізь площі і дзвіниці,

Та нерушимих стін не захитать!

А вколо – хлібороби міднолиці,

Висока синь і золоті жита. "Херсонський колегіум" ім. Євгена Маланюка

Так написав Євген Маланюк про Київ далекого 1930 року, будучи вже далеко від нього. У 1914 році молодий амбітний юнак, який навряд переймається проблемами своєї власної національної ідентичності потрапляє в обійми Києва – головного нерву тогочасної політичної напруженості, вступає до військової школи, яку сам пізніше назве своєю alma mater. Київ став для нього центром кристалізації власного українського "я", і активно сприяло тому знайомство з полковником Мешковським та підполковником Тютюнником.

"І отут-то я зрозумів, що таке органічний, з крові й виховання українець, хай "несвідомий" політично, та свідомий органічно, свідомий своїм національно-дідовим інстинктом, одержаним в спадщину від дідів та прадідів".

Після деяких років служби "цареві-батюшці" у 1917 році молодий офіцер Євген Маланюк присягнув Тимчасовому уряду. Одночасно з демобілізацією з російського війська він став "громадянином і вояком Української держави". Він знову вирушив до серця України – Києва, де полковник Мешковський обняв визначне становище в Генеральнім Штабі України.

Життя письменника у гетьманському вже Києві проходило за мурами будинку на Банківській, 2. "Праця, праця й праця в сфері виключно військовій, з однією думкою про створення міцної Української армії". Для Маланюка Київ – місто слави часів Тютюнника, Мешковського, Удовиченка у 1919 році перетворилося на місто ганьби з приходом російських більшовицьких військ. "І від віків столичний город – вдовий: і князь, і каган навік..."

6 грудня 1920 року залишки армії УНР вирушили в Зимовий похід – це була надія війська, яке залишилося сам на сам з Червоною Армією. З 10 до 21 листопада армія тримала жорстку оборону своїх позицій, але 13 листопада бойова ситуація змінилася на користь більшовиків:

Степ тремтів від залізного зойку війни.

Степ стогнав – гомін лунко котився гонами, -

Воскресали так страшно пророчі сни

І на захід ридали вагони.

Відбулося останнє побачення поета з рідним містечком, прощання з Києвом у його роки. Він покинув свою Україну, щоби більше ніколи не повернутися туди, але ути і жити в рідному краї вже після смерті, стати частинкою славетної української

Бо не в гіперборейських трясовиннях,

А тут, де вічне море й древній степ,

Де гуркотить майбутнім Україна,

Він із землі залізом нам зросте.

Головний редактор Ольга Злобіна

Видання:

Херсонський колегіум ім. Євгена Маланюка

Адреса: м. Херсон, 73008

вул. Ладичука, 123

тел./факс (0552) 32-23-13

Обсяг: 3,3 друкованих аркуш

наклад: 200 примірників

Головний редактор Ольга Злобіна

Підписано до друку:

7 травня 2004 р

н. Злобіна
вул. Степової, 2,
м. Київ - 70,
04070.

Тетяна Лялюк на найвищій
дзвіниці столиці

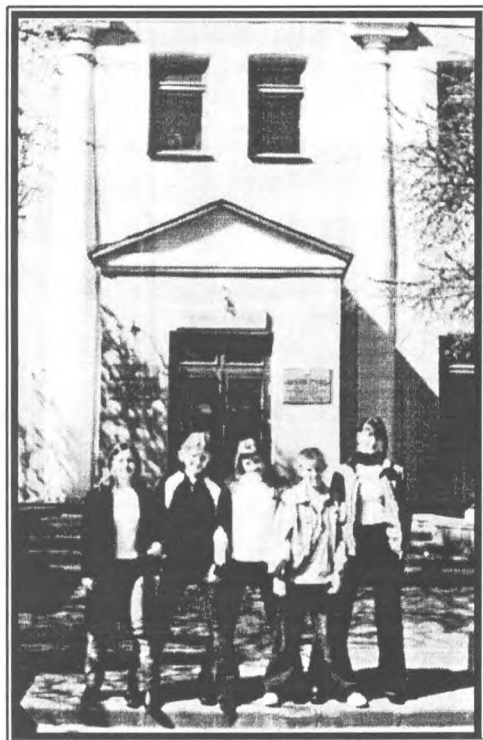
Просвіщаємося

Відома істина: “Знання - це сила”. Можливо, саме тому людям властиво весь час пізнавати щось нове, вчитися. Не можна знати абсолютно все, адже всім нам добре знайомий принцип: чим більше ми знаємо – тим більше ми не знаємо! Школа та університет – це ті установи, які дають людині загальні широкі знання і уявлення про світ, в якому ми живемо.

Загальна середня та вища освіта передбачають той перелік дисциплін, які необхідні кожній сучасній людині. Це математика, література, мови, географія, біологія, правознавство тощо. Актуальні останнім часом і такі предмети, як людина і світ, основи безпеки життєдіяльності людини. Як бачимо, існує величезна кількість галузей знань. Проте кожен повинен обрати для себе те, що йому найбільше до душі – це і є запорука життєвого успіху, проголошена в свій час великим українським філософом Григорієм Савичем Сковородою, його ідея сродної праці.

Важливий вибір зараз стоїть перед нами, учнями 11 класу. Ми повинні обирати свій шлях і призначення у житті. Можливо, саме тому так у нагоді стала наша нещодавня

За дверима починається Могиланк.,
Вхід в приймальню комісію НаУКМА

поїздка до Києва, в програму якої входило обов'язкове відвідування університетів. Кожен із нас хотів якнайбільше дізнатися про той факультет, на який він збирається вступати. Але спершу треба визначитися із навчальним закладом, з яким він дійсно збирається пов'язати найближчі, принаймні, чотири роки свого життя. Нашу освітню програму складали Києво-Могилянська академія та Київський Національний економічний університет.

У Могилянці нас супроводжував екскурсовод. Він розповідав нам про історію створення цього навчального закладу, що почалася із Київської братської школи. У 1631 році вона була об'єднана з Лаврською школою, відтак у 1632 році розпочалося навчання у Київській колегії. Неабияку роль у становленні Колегії (академії) відіграли такі історичні постаті, як Петро Конашевич-Сагайдачний, який у 1620 році вступив до братської школи разом з усім військом запорізьким, знатна киянка Галшка Гулевичівна, яка заповіла братству свої землі на Подолі. Це стало серйозною підтримкою з її боку, адже Київське братство, яке на той час ще тільки формувалося, не мало свого постійного пристанища. Саме тому 15 жовтня вважається офіційним днем заснування школи, праобразу сучасної Києво-Могилянської академії. У 1701 році НаУКМА отримала статус академії, який здобув Іван Мазепа – відомий український гетьман. Він же збудував тут новий академічний корпус.

Антон Семиженко з нами (чи ми з ним) на мітингу перед парламентом

Тут же, в університеті, ми зустріли колишнього нашого колегіанта, випускника 2003 року, Антона Семиженка. Він розповідав нам уже не про історію Могилянки, а про свій вступ до неї та сучасне життя студентів, водив нас до славнозвісної американської книгарні, де і зустрілися з редактором студентської академічної газети. Він розповів нам про заходи, які регулярно проводяться в стінах Києво-Могилянки і на пам'ять подарував нам примірник газети.

В останній день ми побували в КНЕУ. Одразу відчулося, що це дуже престижний університет, надто для тих, хто збирається пов'язати своє життя з економікою, банківською справою, фінансами та правознавством. Хоча вимоги до вступників надзвичайно високі, конкурс дуже великий. І це зараз нікого не дивує, адже освіта повинна бути якісною.

Тетяна Лялюк, колегіантка 11 класу

Естетизуємося

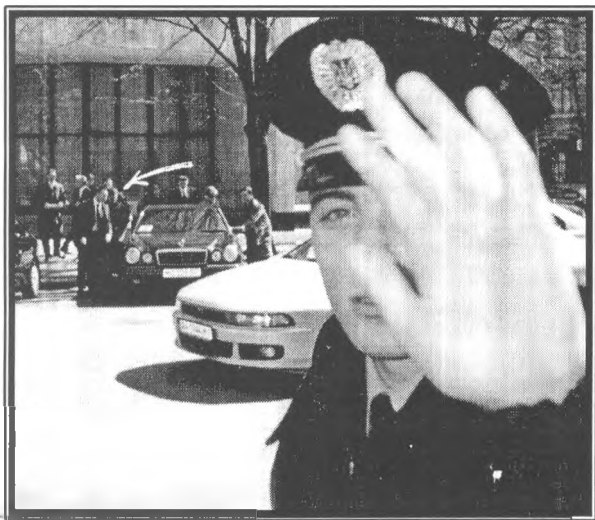
Я і міні- модель Землі коло моїх ніг

Відвідування Києва тривало лише три дні, але скільки цікавого, неперевершеного, класного довелося побачити та відчувати! Я впевнена, що кожен знайшов щось індивідуальне для себе. Дякувати за ці дні треба, авжеж, нашій шановній адміністрації, а надто п. Юрію Дідовцю та п. Олександрю Башуку, які своїм запальним характером та енергійністю зароджували в нас ентузіазм. Нашим гаслом під час усього перебування в Києві було: "Швидко і тільки вперед!". Тому й не дивно, що ми стільки встигли побачити, почути, відвідати.

Києво-Печерська Лавра - пам'ятка культурно-релігійного життя - це те місце, яке вразило мене чи не найбільше.

До Лаври ми ходили двічі – в третій та четвертий, останній день подорожі. Тут же ми зустріли і виконуючого обов'язки Президента Литви. Незважаючи на те, що його ретельно охороняли і підступитися до нього було майже неможливо, нам все ж вдалося його сфотографувати.

Лавра...Годі й казати: величезна дзвіниця на території, Музей історичних коштовностей з колекцією хазарських старожитностей, скитських староруських предметів побуту та єврейських ритуальних прикрас, і звісно, Музей книги. Хотілося б докладніше розповісти вам саме про Музей коштовностей, бо не кожному можуть бути до вподоби предмети побуту або релігійних обрядів, а ось краса – це та категорія, яку люблять усі. У неї велика місія – врятувати світ. Не існує, мабуть, жодної людини, котра б не любила вироби з золота, срібла, платини, прикрашені діамантами та іншим коштовним камінням. Тут можна знайти прикраси на будь-який смак. Я би вказала більше: це краще, ніж ювелірний магазин.

*Боротьба за право на інформацію по-українськи:
Як нам не намагалися завадити сфотографувати
Президента, але нам це вдалося.*

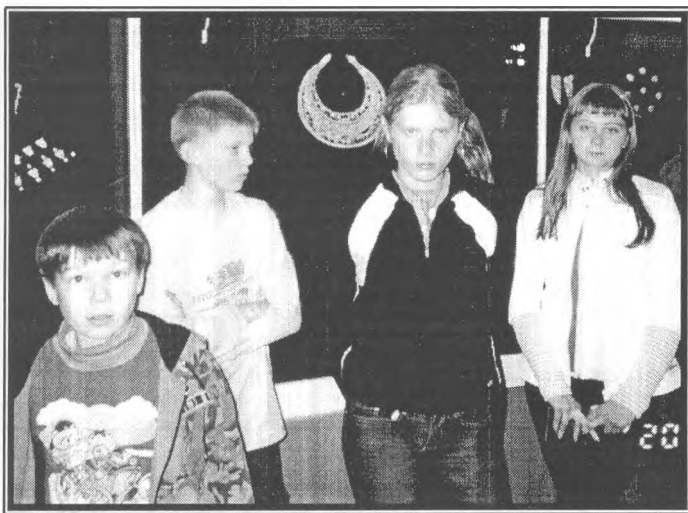
Експозиція відкривається колекцією “скитського золота”, знайденого в курганах та похованнях портослов'янських племен, які заселяли територію сучасної України зокрема, півдня. Вражає розмаїття орнаментів та кольорів, тут є різноманітні золоті та срібні прикраси жіночих головних уборів, одяг, зброя, срібний ріг для вина, культова ваза, чаші, підвіски, шийні гривні. І все це виконано з такою філігранною точністю, майстерністю, естетичним смаком, різноманітністю форм і сюжетів, що такими речами можна довго і довго

милуватися. Особливо вражає знаменитий скитський “тваринний” орнамент. Я не можу не розповісти вам про шедевр українського та світового мистецтва – пектораль – нагрудну прикрасу царів. Вражає, що три тисячі років тому люди зуміли створити таку досконалість. Пектораль є, по суті, унікальною пам'яткою далекого минулого.. Її можна скільки завгодно розглядати – і кожного разу помічати все нові і нові деталі. На мою думку, вона становить собою карту, на якій можна бачити картини побуту життя скитів. Тайну цього шедевра могли знати лише царі. Є багато припущень щодо історії походження пекторалі. Можливо, рослини і тварини, зображені на ній, несуть якусь інформацію про їх лікувальні властивості, проте золота скитська

пектораль ще довго берегтиме свою загадовість. Ми можемо тільки з впевненістю стверджувати, що цей ювелірний виріб є нашою національною реліквією. Отож подорож наша виявилася не тільки культурно-освітньою, але й естетизуючою.

Ганнуса Шеньшина, 11 клас

*А це пектораль, яку, в принципі, також не можна було
фотографувати*

Там є все і для всіх!

Обожнюю Київ! Такий великий і різний, такий цікавий. Там кожен знайде щось для себе. Співчуваю тим, хто не поїхав з нами до столиці, бо екскурсія була надзвичайно цікавою і насиченою. Відвідали ми дуже багато музеїв, культурних та історичних пам'яток, освітні заклади, побували на лоні природи. Першого дня ми абсолютно випадково вирішили зайти до Музею медицини. Вахтери були не дуже чемними, але загалом враження добрі. Розповідь про перших алхіміків та лікарів, давні медичні інструменти (досить страшні на вигляд), методи лікування деяких хвороб були не дуже докладними. Для любителів страшних історій розкажу про те, як у давнину лікували від страшних недугів шляхом вигнання злих духів. Саме вигнання складало цікаву процедуру трепанації черепа. Ви скажете: "Чудово, що сучасна медицина перейшла на принципово нові підходи". Але ні, я веду до того, що від "вигнання окультних сил" людина не помирала. Рану дезінфікували і закривали, вона заживала. Ще розповіли нам і лікування козаків, про надання їм допомоги прямо під час бою. Бачили ми дуже багате обладнання, але про його призначення методи застосування дізнатися, на жаль,

Юний еколог з ящіркою на голові.
Екзотично! (Катруся в центрі
стародавнього капіща на Хортиці,
дорогою з Києва до дому)

Зустріч зі справжнім козаком –
Патроном Колегіуму, народним
депутатом України
п.Григорієм Омельченком

а може, на щастя, не довелося. Першу аптеку XIX століття, цілковито перенесену до музею. Тут же – частина експозиції, присвячена темі вибуху 26 квітня 1986 року на ЧАЕС, такий актуальній у переддень квітневої річниці.

Наступного дня ми завітали до ботанічного саду. Він складається з двох частин: відкритої з вільним входом та закритої, де розташовані теплиці. До теплиць ми не потрапили, але відкритою частиною гуляли довго і, здається, компенсували непобачене. Майже пастораль, але XXI століття!

Ми за європейську Україну! На мітингу перед Верховною Радою разом з патроном Колегіуму народним депутатом п.Борисом Тарасюком

Грілися на сонечку, насолоджувалися співом пташок, квітом магнолії, сиділи на лавах, милувалися квітучими клумбами. Бачили білочку і навіть сфотографували її, та ще й не один раз!

Цього ж дня ми побували ще й у Природничому музеї. Вразила мене величезна кількість експонатів: скелети китів, велетенського оленя, опудала риб, інших найрізноманітніших тварин, експонати у пробірках з розчинами. Що мені найбільше запам'яталося? Рибки та надзвичайні яскраві чудернацькі жителі теплих морів: водорості, морський їжак, молюски. Відвідали ми ще й екзотераріум. Я,

будучи натуралістом і майбутнім біологом, була обурена умовами, в яких тримають тварин. Видовище – прямо скажу – на любителя: жаби, змії, хамелеони, черепахи...

На четвертому поверсі музею знаходиться ботанічне відділення, де представлена здебільшого флора України. Дуже цікава і пізнавальна виставка лікарських рослин.

Для тих, кому сподобалося про трепанацію черепа, додам, що в експозиції було двоголове кошеня, двоголова змія (майже як у казці) і черепаха.

У музеях було дуже цікаво, хоча часом і моторошно. Тим, хто витримав ці видовища, тепер можна позаздрити: у них сталеві нерви. Виявляється, ми ще й загартовуємось...

А ще я люблю Київ за невичерпні можливості спілкування: тримільйонне населення дає шанс знайти співрозмовника на будь-яку тему та смак. Просто вулицями ходять президенти європейських країн. Президента Литви ми зустрічали трохи не кожного дня, а ще тут можна зустріти українських знаменитостей і наших патронів. Спілкування з Григорієм Омельченком та Борисом Тарасюком залишило незабутні враження.

Катерина Лапшина, колежантка 11 класу

Вечірня програма

Нарешті колегіанти дочекалися творчих канікул. Останніх у цьому навчальному році. Але для деякого вони були останніми і в довгому та незабутньому шкільному житті. Отже, провели ми їх чудово! І це не дивно, бо

Наші колегіанти в президентській ложі – тому президентові Литви (якого вони розглядають) залишився тільки центральний балкон

вистави “Цар Едіп”, в якій головну роль зіграв відомий український актор Богдан Ступка. Основна фабула вистави – легенда, яку створено за трагедією Софокла “Едіп-цар”. Тема вистави – показ долі фівінського царя, який згубив життя собі та своїм найближчим друзям і оточуючим через помилку батька, зроблену ще замолоду. Гра акторів була

неперевершеною! Завдяки їхньому професіоналізму глядачі змогли відчутти той нервовий тиск та настрій, який панував на сцені протягом всієї вистави

Другий вечір виявився ще цікавішим, бо візит до Національної опери України справив на колегіантів враження колосального масштабу. Ми прослухали один із найвідоміших творів Верді “Набукко”, в основу якого покладено біблійну легенду про визволення єврейського народу. Неповторна музика, величні та хвилюючі голоси – це те, що допомогло нам сприйняти та зрозуміти сюжет по-справжньому глибоко. Їхня гра та чуттєвість не могли залишити байдужими нікого. І вся ця сила-силенна емоцій та переживань – боротьба за свободу, нерозділене кохання, зло, ненависть, віра у найкраще – відбита у музиці, завдяки якій душа глядача то протестує, то страждає, то проймається палким коханням.

Наша Наталка в Національній опері, майже за однойменною оперою М.Лисенка

організувати таку поїздку до Києва спроможна лише наша адміністрація. Враження учнів найрізноманітніші. Описати все неможливо, але я все ж спробую якомога детальніше описати вечірню програму, яка, в принципі, як і вся поїздка до Києва, була здійснена у культурно-освітньому напрямку.

Першого вечора ми відвідали Національний драматичний театр ім. Івана Франка, де відбулася постановка

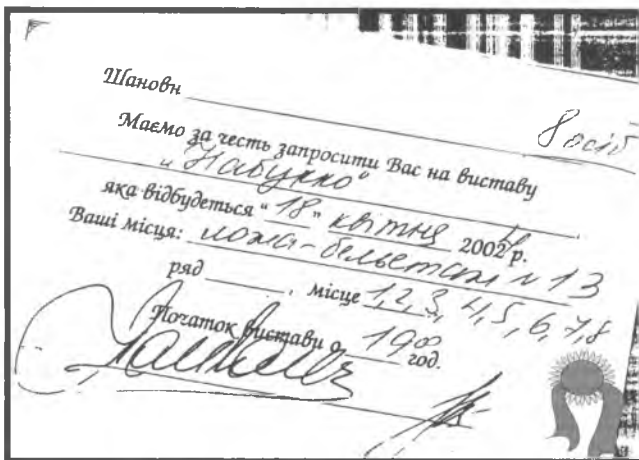

Особливо запам'яталося, що саме в Національній опері ми зустріли одного з поважних гостей Києва – виконуючого обов'язки президента Литви – Артураускаса Паулаускаса. А наступного дня ми знову його зустріли на екскурсії, на цей раз у Лаврі. Катерина Лапшина навіть взяла у нього автограф.

Вечір третього дня ми провели на природі – і це було справді разюче, незрівнянно весело, а головне – корисно! Ну як на свіжому повітрі можна обійтися без шашлика, тим більше, коли його готує просто віртуоз своєї справи п. Юрій Дідовець. Пане Юрію, привселюдно і вголос стверджуємо: готуєте надзвичайно смачно! Справжній ас!

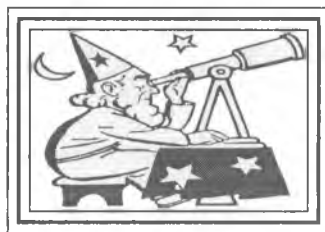
*Хай не втомиться рука, що дає – руки,
що братимуть, не втомляться й поготів*

*Автограф президента на театральному квитку
– не останній здобутий Катрусею Лапшиною
трофей цього місяця*

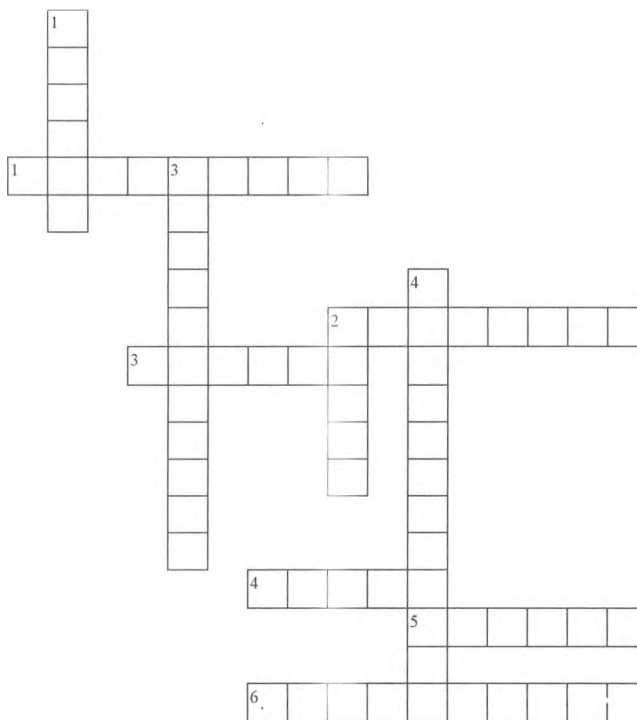
Не завжди людині постіндустріального суспільства випадає нагода насолоджуватися красою природи. Це ті моменти, коли розумієш, що можна невідомо скільки і невідомо як далеко шукати щастя, сенс існування, чи ще якісь абстрактні поняття, але вони зовсім близько. Вони усі довкола тебе і злилися в єдине слово – гармонія, перш за все з природою. Можливо, саме через це ми були зачаровані небуденною красою вечірнього лісу, який набув тоді зовсім інших ознак, перетворився на осередок спокою. І ту тишу київської природи порушували своїми українськими народними піснями тільки ми, бо співали завзято і весело.

Я впевнена, що ми всі ще довго пам'ятатимемо про найкращі миті цієї поїздки, бо поганих просто не було.

Наталочка Мельниченко, колежантка 11 класу

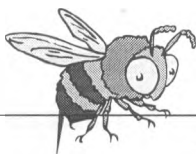
Вивчаємо Київ разом

Шановні колеґіанти!

По горизонталі:

- 1) Транспорт, що піднімає пасажирів на гору.
- 2) Головна вулиця Києва.
- 3) Річка, яка протікає в столиці.
- 4) Один із київських видів транспорту.
- 5) Київ – це ...
- 6) Київ – одне з ... міст України.

По вертикалі:

- 1) Торгівельно-розважальний комплекс в центрі Києва.
- 2) Один із братів засновника Києва.
- 3) Музей, у якому зберігаються експонати, які розповідають про історію Києва.
- 4) Центральний майдан.

Фото 1. Торгівельно-розважальний комплекс (див. Вдалині)

Фото 2. Євген Сікоза з мамою – Директором Колегіуму п. Тетяною Сікозою

Дорогою вздовж Дніпра

Подорож – відпочинок вільних людей

До Києва з нами поїхав одинадцятий клас: Тетяна, Наталка, Ганнуса та панна Ольга. Катерина, Данило і я їхали в автомобілі з татом і паном Юрієм. Дівчата виїхали поїздом увечері. А ми, як тільки почало світати вирушили на південь України. Проїжджаючи повз місце загибелі Вячеслава Чорновола, ми вшанували пам'ять лідера Народного Руху України, який просидів у в'язниці 19 років за те, що боровся за незалежність України. У Переяславі-Хмельницькому завітали до музею під відкритим небом. При вході на територію музею нас зустріла рідкісна скульптура – скіфська баба верхи на коні. Над верхівками хат здійнялася козака оглядова вежа заввишки в п'ятиповерховий будинок. Переборовши страх, я заліз на неї і побачив надзвичайний краєвид! Ми з Данилом ще бачили якусь старовинну будівлю козацької доби. Тато, я і Данило

*На місці вбивства Вячеслава Чорновола стоїть
Козацький хрест*

перелізли через частокіл, щоб побачити, що знаходиться всередині. Там були ворота, а позаду – спочивальня козаків. Потім ми ще намагалися дослідити літак-кукурузник. Звідти тато привіз сувенірну козацьку гармату. Після цього ми поїхали до Запоріжжя, там побували на Хортиці. Хортиця – це старовинне місце перебування козаків, яке служило їм фортецею під час боротьби.

Ще ми побували на капищі, де люди за давньою традицією молилися богу. Потім ми поїхали до Кам'яної Могили, яка знаходиться під Мелітополем. Там можна було спостерігати людей, які записували на камінні ієрогліфи. Ми усі зайнялися пошуками: я знайшов печеру, а тато – прямокутний камінь, повністю обписаний різноманітними символами.

Мої враження від останнього дня в Києві неймовірні, мені все сподобалося, навіть немає слів, але найбільше мені сподобалася Кам'яна Могила. І ще я хочу сказати тим, хто любить подорожувати: “ В Україні є що подивитися, якщо хтось має сумніви”.

Олесь Башук, колегіант 4 класу

З Києва до Миколаєва

Ми за мить
до тестування...

Нелегким вантажем ліг на тендітні плечі колегіанток 11 класу канікулярний тиждень. Щойно з Києва – а вже до Миколаєва, де на них, до речі, чекало пробне тестування Києво-Могилянської академії. Проводилося

І це теж ми

воно у Гуманітарному університеті імені Петра Могили, куди і зараховувалися переможці. Хотілося б одразу поділитися результатами, а вже потім – докладніше.

Мабуть, Колегіуму можна тільки позаздрити, бо у нього є ми, а у нас є наш Рідний Колегіум. А тому (використовуючи відому формулу) «маємо те, що маємо»: на найпопулярнішому у цьому році факультеті економіки, на який намагалися вступити більше дев'яноста випускників шкіл та інших навчальних закладів (у тому числі й Миколаївського муніципального ліцею, який влучно означив ректор університету ім. П.Могили – «контора знайома», адже він є центром підготовки майбутніх економістів, фінансистів тощо) колегіантка 11 класу Ганнуся Шеньшина посіла 12 місце. На факультеті правознавства третє та п'яте місце зайняли відповідно Ольга Злобіна та Наталя Мельниченко. Дещо гірше, але також достойно написала тести Тетяна Лялюк, ну і, нарешті,

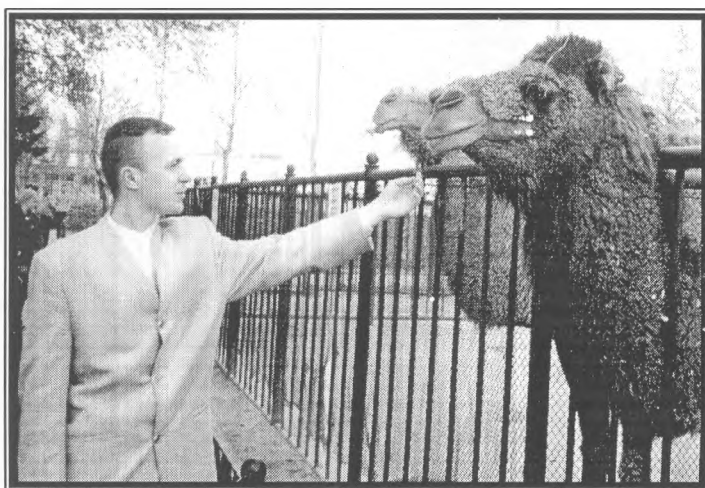
А в цю мить вона
стала студенткою

наймолодша наша випускниця Катерина Лапшина – почесне перше місце на факультеті екології та біології. Тому Катюша, ще навіть не закінчивши школи, уже є студенткою Миколаївського університету.

Проте як казав геніальний український філософ Григорій Сковорода: «Бери вершину – матимеш середину». Погралися і досить, адже попереду у нас важке випробування - справжнє тестування до Києво-Могилянської академії, до Національного економічного, до Шевченка. Плани у нас великі, а тому вчитися, вчитися і ще раз вчитися.

Обіцяла вам розказати ще про саму поїздку. Вона, як в принципі і завжди, у життєрадісних одинадцятикласниць пройшла у дусі загального піднятого настрою, за це слід подякувати і нашій адміністрації, зокрема п.Олександру Башуку, п. Юрію Дідовцю та п. Тетяні Сікозі. Як тільки ми приїхали до університету і відчули першу нотку хвилювання, п.Олександр знайшов найвлучніші слова, щоби підтримати нас:

«Ви зможете – ви ж знаєте, що ви кращі!». Нам залишалося тільки виправдати надію, яку він на нас покладав.

Поки старші тестувались – молодші та найстарші розважались

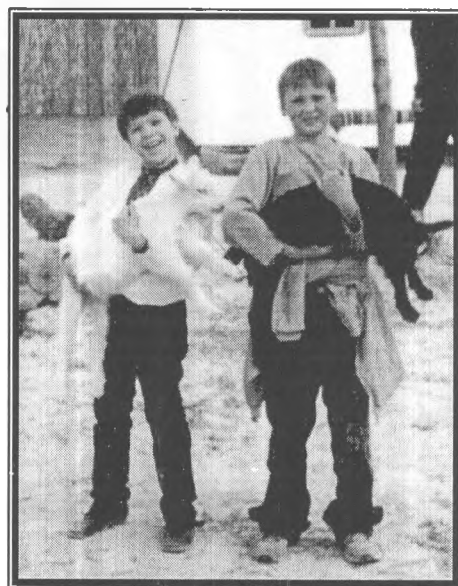
Коли пан Олександр запропонував нам поїхати до Миколаєва, ми спершу трохи вагалися, хоча загальну схему проведення тестування знали вже всі. Але все одно вирішили їхати., адже це дало нам зайву нагоду перевірити себе, а також “відчути зайвий стрес”(цитовано з п. Олександра Башука) напередодні справжніх вступних іспитів. Виявилося дуже корисно. Щось на кшталт генеральної репетиції. а крім того,

ми ще й гарно відпочили, на фотографувалися (точніше, фотографували нас; за кожним нашим кроком і жестом слідував п.Юрій з фотоапаратом). У Херсон привезли хороший настрій і величезне різноманіття вражень”.

А поки ми трудилися, він разом з Олесиком, Михасем та п.Максимом відвідали зоопарк – годували верблюдів. Одним словом- час марно не витрачали.

Додому приїхали втомлені, трохи змучені, але задоволені.

Головне – досягли мети, нехай і значними зусиллями.

Звіряток можна було навіть брати на руки

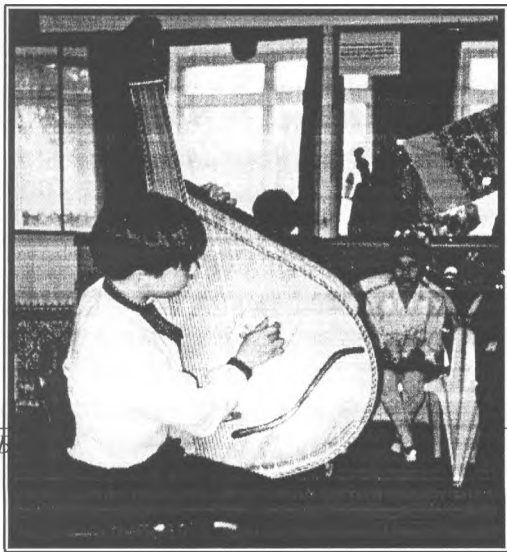
Ольга Злобіна, колежантка 11 класу

Останнє свято – два в одному!

Це вже стало моєю звичкою писати про весну. Цього разу ми відзначали аж два чудових свята: весняночку та День народження панни Катерини Сікози. Ох і дійство вийшло! Всі постаралися на славу. Було, наче, по-народному, але під сучасну музику і в напівсучасних костюмах.

Відкрив свято Олесь Башук, який грав на бандурі та співав. Потім до глядачів вийшли пан Максим та панна Ольга, котрі грали діда з бабою. Те, що пану Максиму перепадають незвичайні та цікаві ролі, мабуть, уже не дивує публіку, а от для панни Ольги це був дуже вдалий дебют.

Усі учасники святкового дійства насміялися, натанцювалися і розважили всіх довкола! Наш щедрий засновник нагодував усіх печивом. Незвичне воно було тим, що у ньому була захована монетка, яка потрапила маленькій Олександрі (то є на щастя). Брали участь у святі і діти. Були і монтезорики, і старші. Всі вони у вишиваних сорочках співали пісні, водили хороводи і танцювали давні танки. Потім вийшла іменинниця. Як прекрасно вона співала! А як танцювала з паном Олександром та паном Максимом! Ото були справжні танці! Весело було всім. Все було просто класно, але, як завжди, мало. Проте ми дуже вдячні всім, хто

брав участь, а найбільше – панні Катерині. До речі саме до свята вона склала свою власну веснянку, яку ми із задоволенням поміщаємо на сторінках “Нашого вулика”.

Катерина Лапишина, колежантка 11 класу

Ось і головні герої нашого свята – дід з бабою,

Справді “дикі танці”!

зранку не добудишся.”

які враження у них залишилися від свята?

Дід: “Та що говорити, вміють весну зустрічати, та й так, як ото кажуть “по-модерньому”.

Баба: “І я кажу... і тобі “Вербовую дощечку” і “Вийди, вийди, сонечко...” геть чисто всі веснянки знають... От вже освічені люди з них повиростають.

Дід: “І де вони тої науки набираються? Як тепер кажуть: національної, та ще й з елементами найкращих європейських методик, то з них діло буде.”

Баба: “А танцюють... Діду, ти бачив?”

Дід: “Та бачив, що й сам не втримався, бабу під руку, та й гайда на танц-поле. І що ви думаєте. За шістдесят три з гаком років подружнього життя навіть гадки не мав що моя баба так танцює.”

Баба: “Та я сама як вдруге на світ народилась. Виявляється, я і танцювати, і співати ще можу”(баба демонструє на що вона здатна, дід допомагає).

Дід: “Ну все, бабо, годі, додому пора, пізно вже, бо

БУТИ ЄВРОПЕЙЦЕМ

До дня Європи – 8 травня

Ця весна принесла чимало несподіванок і сподіванок (можна сказати і так!). Напевне, після “весни народів” 1848 року, саме 2004-му судилося стати переломною віхою в житті нашого континенту. 1 травня, пройшовши крізь сито багатьох випробувань, до Європейського союзу приєдналося 10 країн, при загальній кількості попередніх членів – 15! Тобто велика Європа включає наразі в себе 25 країн-учасниць.

То чого б це я? 8 травня всі європейці відсвяткують день Європи, хто радісно і натхненно (як нові держави), хто з надією (як Румунія, Болгарія, Хорватія, хтозна, можливо ще й Туреччина), а хто з розпачем (як ті молоді українці, які встигли почутися європейцями, але не мають шансів на подальші кільканадцять років). Бо Україна зараз в ЄЄП, бо Україна не використала свої роки відновленої незалежності – а, відтак, ми стаємо вигнанцями серед своїх найближчих сусідів, чужими у великій родині європейських народів. І коли ціла Європа під синьо-зоряними прапорами натхненно співають Бетховенову *Оду до радості* (європейський гімн):

Обніміться, мільйони,

Поцілуйтесь, мов брати...

ми знов і знов тужимо за “славним минулим” та “спільною історією”, приймаючи російських зверхників у Криму на правах молодшого брата.

Та, на превеликий жаль, проблема навіть не в цьому, точніше, не лише в цьому. Клопіт наш полягає в цілковитій несвідомості нашої європейськості, бо запевне останні наші європейські потуги закінчуються козацьким бароко, припалим пилом історії, а тому зовсім безпечним для проросійськи налаштованої нашої “еліти”. Та ще гірше – пересічні українці дивляться на Європу на захід, десть понад гори та долини, далеку і чужу, з перекошеним від злості обличчям світового капіталу, що підступно намагається затягнути нас у сферу свого впливу, аби зробити з українців рабів і прислужників, а нашу “неньку” – на сировинний придаток західних країн. І відтак, Європа залишається для нас чужою й незрозумілою, далекою і ненашою. Що там Європа, якщо більшості з нас навіть Україна ще є такою самою.

На мапі Європи, зображеній на євро (спільній валюті європейців), Україну зображено до Рівненщини та Вінниччини, що є дуже симптоматичним, як на мене. Справді, хіба тільки трохи належною до європейської цивілізації є наразі лише Західна Україна. І навряд чи на це належить ображатися, це радше закономірність, аніж парадокс. Бо решта України до болю мало нагадує країну європейську, бо решта України – зчаста неосвічена, позбавлена мови і традиції (а європейські газони вирощують століттями!) – це скоріше таки євразійський простір, і при тому наш вступ до ЄЄП (бо ми маємо столицю в Києві, де давньоруські собори є музеями – факт нечуваний для Європи), є насправду відповідний нашим вчинкам у повсякденні і в суспільстві. Бо якщо ми європейці, ми мусимо бути ними весь час, щодня і щохвилини, в усіх ситуаціях...

А 9 травня для більшості українців є досі Днем перемоги під червоними прапорами та антиєвропейськими гаслами. Євразія...

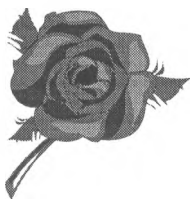

мгр Ігор Луб'янов, викладач літератури

Мамочко, звертаюся до тебе!

*Маєш маму – шануй її свято!
Богу Сину на вічнім путі
Бог Отець на Землі вибрав матір –
Як же сину без мами в житті?!*

Весна прийшла і принесла нам, крім веснянок, ще дуже гарне свято Матері. Отож вітаємо всіх матерів з їхнім заслуженим святом, адже хто може бути більшим товаришем у житті, ніж мати, яка завжди розрадить, допоможе у біді. Вона ніколи не видасть вашої таємниці, ніколи не зрадить. Особисто я хочу привітати свою матусю зі святом. Я її дуже люблю і хочу, щоб вона завжди була усміхненою, негода обминала її стороною. Мамо, ти для мене найрідніша і найцінніша людина. Тож зі святом тебе!

*Катерина Сікоза, керівник музичної студії,
донька директора Колегіуму Тетяни Сікози*

*Скільки б не судилося страждати,
Все одно благословлю завжди
День, коли мене родила мати
Для життя, для щастя, для бід.
День, коли мої маленькі губи
Вперше груди мамині знайшли,
День, що мене вперше приголубив*

Ласкою проміння із імлі.

Багато слів уже сказано про матір – найдорожчу в світі людину, незамінну, єдину, тому мої слова до тебе будуть лише маленькою часточкою, якою можна вшанувати материнство.

Мамо! Я пам'ятаю твої руки з тієї хвилини, як стала усвідомлювати себе на світі, але надто – в ті моменти, коли твої руки так ніжно гладили моє волоссячко, коли мені було погано. Ти чомусь завжди знаєш, коли мені погано. Я знаю, це твоє материнське серце. Воно відчуває мої настрої, мої болі, мої радості, мої переживання. Знаєш, є дивна закономірність: ми чомусь часто робимо боляче людям, які справді є для нас дорогими, яких слід би було берегти найбільше. Вибач мені, мамо, якщо колись зробила тобі боляче, пробач мені, будь ласка, кожне необережне слово, пробач мої образи і нестриманість. Я хочу, щоб ти знала, що я люблю тебе всім серцем. Люблю навіть вдвічі за те, що ти була мені за двох батьків одночасно. І ще я хочу, щоб ти знала, що ні на скільки не жалкую про це. Хоч я рідко кажу тобі про це, але я тебе щиро люблю!

Твоя донечка, Оля Злобіна

До матері

День матері... скільки всього сказано і написано про цю найдорожчу людину в світі. Мати – добра, лагідна, ніжна, вірна, уважна, кохана! Хто знає, скільки болю й любові може вмістити в себе материнське серце! Вона може пробачити все, навіть коли закон пробачити не може. Саме в цьому велика сила материнської любові, “вірної, незрадливої”. І, знаючи про це, чи завжди ми приділяємо нашим немкам досить уваги, якої вони справді варті?

На жаль, це чудове весняне свято – День матері – не відзначають у нашій країні належним чином, відповідно до значення цієї людини у житті кожного з нас. І це несправедливо, адже наші матері заслуговують на постійну увагу і розуміння, а не лише на листівку і квіти до свят. Ми повинні берегти матір за недоспані ночі і тяжкі дні, за колискову пісню, яку вона нам співала. Цю любов, ніжність, бажання бачити нас щасливими, розумними, здоровими та гарними матір викладала в невибагливі рядки і простеньку мелодію, організовану ритмом гойдання колиски, коли вклала у ліжечко свою дитину.

Навіть коли ми далеко від матері, ми її відчуваємо – і ми ніколи не повинні забувати тих материнських рук і очей. А очі її, відверті, прямі... В материнському погляді немає ні фальші, ні лукавості, ні хитрості, ні гостроти, за якою подеколи ховаються недоброчинність, байдужість, жорстокість. Очі її світяться м'яким живим сяйвом. Вони – предметне вираження її душі.

Любов матері, як сльоза, чиста і незрадлива. Тож давайте віддячимо їм за всю ту турботу і ласку, яку вона дала нам в дитинстві і яка тепер супроводжуватиме нас на нашій життєвій дорозі.

Тетяна Лялюк, колежантка 11 класу

Лебеді материнства

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.

Будуть тебе кликати у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.

Заглядає в шибку казка сивими очима,
Материнська добра ласка в неї за плечима.

Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Ой біжи, біжи, дсаадо, не вертай до хати,
Не пуцу тебе колиску синову гойдати.

Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.

Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні,

За тобою завжди будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.

Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Лоскотали марево золотим сузір'ям.

І якщо впадеши ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,

Виростеш ти, сину, вирушиши в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.

Стануть над тобою, листям затріпочуть,
Тугою прощання душу залоскочуть.

У хмільні смеркання мавки чорноброві
Ждатимуть твоєї ніжності й любові.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки батьківщину.

Василь Симоненко

Зі здобуттям незалежності кожен народ окрім омріяної свободи отримує й незнану за часів бездержавного існування відповідальність за середовище та умови своєї життєдіяльності та її наслідки, за ефективність тих соціальних інституцій, які створив сам. На такий період історії

кожної європейської нації припадає формування нової верстви, готової цю відповідальність нести, передаючи тягар обов'язку провідної верстви з покоління в покоління.

Пізніше, за умови позитивних для співгромадян результатів своїх заходів, вони можуть розраховувати на суспільне визнання та шану, на початках же, коли результат їх ініціатив непевний, ці люди добровільно беруть на себе зобов'язання і ризик творення та впровадження нових етичних норм – правил взаємин в суспільстві, нових естетичних засад – стилів та підходів в культурі, стають фундаторами модерної системи соціальних зв'язків – нових установ, об'єднань, шкіл, - як в широкому сенсі цього слова, так і в прямому – таких, як наш Колегіум.

Обов'язок та відповідальність є головним стрижнем в діяльності нових господарів молодих держав. Водночас, обов'язок та відповідальність не можуть бути знеособленими, конче потребують авторства і нові, незвичні для широкого загалу, ідеї та засади.

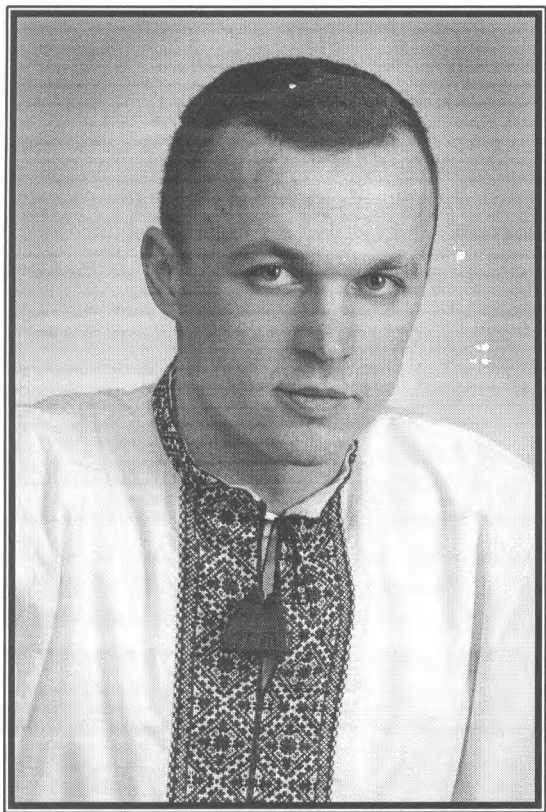
Так виникає потреба в сталих символах, знакових іменах, впізнавальних образах та їх закріплення в суспільній свідомості, зокрема й через графічне зображення, - чи то йдеться про нові логотипи, торгівельні марки, чи емблеми, іншу символіку.

Коли йдеться про людей, що воліли б пов'язати своє ім'я з певним зображенням, то традиційно вживаємо поняття родинного герба. На жаль, віки глибоких криз, в яких перебувало українство, зруйнували колись багату національну геральдичну традицію, яку, як невід'ємну складову нового українського стилю, нам потрібно відроджувати.

Розробка герба, який презентуємо сьогодні, припадає на 1997 рік, саме на цей рік припадає і створення Херсонського Колегіуму. Власний герб я розглядав як найвдаліший символ, яким позначатиметься кожна достойна та успішна справа.

Роботу над становленням школи у рідному місті я вважав, та продовжую вважати за найважливішу серед низки інших проектів, якими опікуюсь останнє десятиріччя. Як проект успішний, Херсонський Колегіум від початків позначено моїм гербом, центральний символ якого – Сонце – став емблемою школи та сконцентрував в собі саму ідею нашого унікального навчального закладу. Саме цей символ, та й герб в цілому, давно нерозривно асоціюється зі всім найкращим, що є в історії Херсонського Колегіуму, на рівні з іменем великого нашого земляка, мислителя, ідеолога, неперевершеного поета Євгена Маланюка нерозривним зв'язком єднає наших колегіантів, випадачів, симпатиків та друзів з Колегіумом та між собою, - без них не мислиться наш стиль, з ними пов'язані наші успіхи та сподівання. Герб був і залишається присутнім у всіх світлих справах з Колегіумом пов'язаних: навіть тоді, коли я, як засновник, з тих чи інших причин не маю можливості брати безпосередню участь у справах школи, він незримо єднає мене з нею – заохочує правильні рішення та вчинки, нейтралізує неправильні. Коли до Ради Патріотів Колегіуму входив Президент Національного університету „Києво-Могилянська академія” Вельмидостойний Пан В'ячеслав Брюховецький, через розгорнуті режимом проти гурту патріотичної молоді „Самостійна Україна” репресії я не зміг бути присутнім на підписанні президентом НаУКМА традиційного універсалу визнання та подяки, однак, як на самому універсалі, так і на всіх фотокадрах з церемонії його вручення присутній запропонований мною і прийнятий Колегіумом символ єдності слів та справ, символ ідейності в часи грубого тупого авторитаризму, символ вірності ідеалам та переможності справ праведних. Саме ця ідейність, ідеали, справи та їх гармонійне поєднання захищають та створюють умови розвитку нашої школи.

Однак навіть такий близький та звичний символ через багатогранність та складність потребує

певного пояснення. Коротко спробую викласти найголовніше, що розтлумачить, поверхнево але достатньо, візуальне втілення концепції унікальної української школи, що без перебільшення є зразком шкільництва в нашому регіоні.

В короткому викладі, який подаю на прохання редакції „Нашого вулика”, навряд чи варто намагатись розкрити всі глибини концепції світосприйняття, богорозуміння та засад життєвої позиції людини, втілені в гербі, що про нього тут розповідатиму. Водночас сподіваюсь, що поданий загальний опис дасть відповіді на головні питання, які виникають у невтаємниченого в історію створення нашого герба симпатика Колегіуму, та пояснення ідеології, що її дотримуємось.

В основу художнього вирішення покладено естетичні доробки, притаманні трьом послідовним та взаємопов'язаним епохам розвитку українського образотворення. Найдавніший: солярний знак в центрі герба – Сонце, що сходить – ввійшов в нашу естетику ще в часи раннього Трипілля і є актуальним по сьогодні, присутній він у творах як ужиткового, так і монументального мистецтва, в живописі, декорі, архітектурі тощо. Наступний: скитський тваринний стиль – грифони – домінує в античну добу розвитку

нашого україноскитського мистецтва. Нарешті, пізніша інтерпретація скитського тваринного стилю в обрамленні руської в'язі, що відходить від майже реалістичного анімалізму нашої античності в сторону декоративного вирішення тваринно-рослинного орнаменту, що стремить до „кубізму”, як сказав би сьогоднішній критик, знайомий з українським авангардом, з фотоэффектами, елементами дзеркальності та чіткими пропорціями – щит та його наповнення.

З точки зору елементів герба, їх також можна розбити на три основні групи. Перша - щит та його зміст – „малий герб”, як це формулює діюча Конституція України стосовно зображення Тризубу (Трисуття) в обрамленні. Формулювання сумнівне, але з метою спрощення може бути прийнятим і в нашому випадку. Друга – монументальна пара грифонів, що цей щит підтримують, саме їх художнє вирішення підкреслює окремішність їх ідеологічного завдання, про що буде сказано нижче. І нарешті, гасло, - коротке влучне висловлювання головної ідеї символу.

Ідеологічно кожен, навіть найменший, елемент герба несе певне смислове навантаження. Оскільки елементів досить багато, герб непростий, як непростий Світ, його закони, непросте життя людини, - деталізувати кожен тут немає ані можливості, ані потреби. Зупинюсь на найважливішому.

Грифони символізують подвійність мотивів існування Всесвіту: збурений легоголовий (праворуч) – втілення активного начала світотворення, невмотивованої дієвості, причини якої в ній самій, нестримного руху та вибуху енергії. Супокійний же орлоголовий грифон (ліворуч) є статичною протиположністю динамічному легоголовому, він не є кращий чи гірший за свою протилежність, як вода не є ані кращою, ані гіршою за вогонь, як простір безглуздо порівнювати чуттєво-емоційним шляхом за якістю з часом – вони існують і дають можливість для існування Світу та нас в ньому. У взаємодії обидва грифони не тільки підтримують в напружені та стабільності центральну частину герба, але гарантують живу стабільність Буття, що не вмирає, але й не самознищується через нестримність, внутрішній вибух та протиріччя. Ідею дуалізму світоначала прослідковуємо не тільки в українській традиційній (дохристиянській) концепції світотворення (Білобог та Чорнобог, які через взаємодію, борню породжують все суще), але в багатьох філософіях як Сходу („їнь” та „янь”) так і Заходу (піфагорійське „парне та непарне”, „праве та ліве”). Жодне з цих начал не є домінуючим, „кращим” чи „гіршим” – вони лишень виправдовують існування одне одного та дають шанс Світові. Так і наші, традиційні як для скитського так і для руського періоду української історії, грифони надають динамічну стійкість вже нашому, сучасному гербові.

Дзеркальність птахів в середині обрамлення з в'яззю (чотири пари, в яких кожен птах побував як відносно великим, так і відносно малим, як правообернутим, так і обернути лівим боком) символізує відносність наших суджень про те, що є великим та правильним („правим”), а що йому протилежність, а також змінність та плинність понять про це та й самої суті правильного та великого, хибного та дрібничкового – плинності цих понять як в часі, так і в залежності від обставин.

Обрамлення вінчають три традиційних Тризуби – Трисуття, що споконвіку стали нашими національними, а в періоди державності – і державними символами.

Не тільки центральним, але й ключовим елементом нашого герба є Сонце, що сходить. Промені, що йдуть проти годинникової стрілки символізують схід, початок нової доби (дня), молодість, щастя та переможне владарювання. До речі, самі українські слова „Сонце”, „щастя”, „цар” походять від санскритського (протиукраїнського) кореня, що позначає поняття про джерело влади (енергії) Всесвіту. Світоглядні концепції давніх українців розглядають Бога як першопричину існування Світу, „Дателя Буття”, переносячи його й на розуміння першопричини існування нашого народу: „Дажбоже! (Дателю Буття!) Ти Святий дух народу мого!”. Водночас, правильно розуміючи першопричину існування всього суцього конкретно на нашій планеті, джерело енергії та життя, яким беззаперечно є Сонце, саме в цьому Величному Світілі наші мудрі та далекоглядні пращури вбачали найкращий символ, яким можна позначити Бога: „Дажбог, іже нарицається Сонце”, як це фіксує Іпатіївський літопис. Таке розуміння, безперечно є глибинним та прямо зумовленим нашим тісним зв'язком з українською землею, її підсонням та стилем життя давнього українця: тільки народ хліборобський, а відтак осілий, тисячоріччя опановуючи землі наших широт, міг пов'язати своє уявлення про Дателя Буття з символом сонця, яке несе початок хліборобського року, відродження живої природи, щастя, успіх, перемогу.

Пізніша, вже руська література зберігає цю традицію. Ярославна зі „Слова про похід Ігорів”, будучи номінально християнкою, відвідуючи церкву, у момент найбільшого душевного хвилювання та потреби не у формальному „про людське око” культі богочитання, а в правдивому божественному втручанні для захисту найдорожчого – свого чоловіка-лади, звертається не до богів та святих церкви християнської, але до рідних, віками перевірених у потребі захисту Дніпра-Славути, Вітру та Сонця. При цьому „Світле Тресвітле Сонце” називається „Господом”, тобто повелителем та владарем.

Зразу зауважу, що староукраїнське поняття владаря, поза іншим і через відсутність в Русі інституту рабства, не має на увазі рабську залежність людини від Бога. Українці й надалі зберігатимуть богорозуміння вільне від уявлень про рабську залежність людини від Творця та тиранію богів над людством. У модерній літературі це яскраво та однозначно формулює Великий Тарас Шевченко: „Не хрестись, і не кленись, і не молись нікому в світі!.. І візантійський Савооф одурить! Не одурить Бог, карать і милувать не буде: ми не раби його – ми люде!” Отож, за Шевченком, Бог і Саваоф – поняття різні, ба навіть протилежні, а головне – людина не є рабом справжнього Бога. Достойне богорозуміння достойника достойної нації, яким був Шевченко та, віримо, є нація українська.

Тому, логічно, гаслом для нашого герба стали цитати з найдавнішої відомої нам староукраїнської пам'ятки красного письменства – „Слова про Похід Ігорів”: „Світле Тресвітле Сонце” та „Святий Огненний Господине” з переспіву цього шедевра пера Тараса Шевченка. Бо саме світло Сонця, світло науки та знання, душевної чистоти та порядності є головним стрижнем концепції Херсонського Колегіуму імені Євгена Маланюка.

Тож навіть суто рекламний, „для проспектів” слоган „Школа, в якій тепло” має на увазі не тільки, і не стільки, інформативне навантаження про нашу автономну систему опалення в зимовий період, але найперше стверджує основну засаду функціонування Херсонського Колегіуму – в нашій школі благодать отримуємо від тресвітлого Сонця правди, знання та волі ми передаємо через душі викладачів нашим колегіантам та сподіваємось виховати сонячну радість та теплоту їх душ, що гарантують кожному з наших учнів успіх в сучасному світі, де щасливо та переможно почувають себе лишень сонячні особистості, навчені перемагати та виховані потребувати щастя.

Засновник Колегіуму Олександр Башук

НАШ НОВИЙ ПАТРОН

Борис Тарасюк – член фракції “Наша Україна”, голова Комітету з питань європейської інтеграції, засновник та директор Інституту Євроатлантичного Співробітництва, член Національної ради з питань адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, голова Народного Руху України.

Народився 01.01.1949 року. Освіта вища, закінчив Київський Університет ім. Т.Шевченка, факультет міжнародних відносин і міжнародного права. Народний депутат України четвертого скликання.

1991-92рр – керівник секретаріату Міністерства закордонних справ України; начальник відділу політичного аналізу і координування при МЗС України.

З 03.1992 року – заступник міністра закордонних справ України, голова Державної міжвідомчої комісії з питань вступу України до Ради Європи.

У 09.1995-04.1998рр. – Надзвичайний і Повноважний Посол України в Королівстві Бельгії, у Королівстві Нідерланди і Великому Герцогстві Люксембург.

З 17.04.1998-29.09.2000 – міністр закордонних справ України. Член Ради національної безпеки і оборони України.

Нагороджений орденами “За заслуги” III і II ступенів, почесною відзнакою Міністерства України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків ЧАЕС.

Дипломатичний ранг - Надзвичайний і Повноважний Посол України. Володіє англійською та французькою мовами.

По дорозі до Сполучених Штатів Америки, 2 квітня 2004 року, Борис Тарасюк відвідав Херсон. У рамках короткочасного візиту в Херсонському державному університеті відбувся круглий стіл “Україна в європейському просторі: досвід і перспективи”, на якому обговорювалось актуальне в зовнішньополітичному житті України питання інтеграції. В обговоренні питання взяли участь спеціалісти з європейської інтеграції міністерств та відомств українського уряду, гості з Польщі та Угорщини, студентство.

Як засвідчив сам Пан Тарасюк, Україна офіційно заявила про свій курс на європейську інтеграцію.

Під час перебування Бориса Тарасюка в нашому місті була проведена зустріч з обласним активом Народного Руху України.

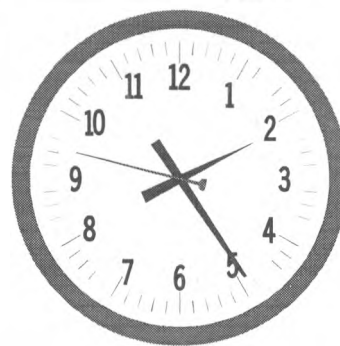
Приїзд Бориса Тарасюка не випадково припав до дуже важливої події в нашому Колегіумі – вступу в Народний Рух України більшості працівників школи і створення осередку партії. Тому під час зустрічі сам Пан Тарасюк привітав і урочисто вручив партійні

квитки новим членам – нашим викладачам та персоналу. Піком зустрічі стала не менш значима подія на яку ми так довго очікували – прийняття до Ради Патронів “Херсонського колегіуму” ім. Євгена Маланюка Пана Бориса Тарасюка. Рада Патронів, до якої тепер входять: Пан Борис Тарасюк, світлої пам’яті Пані Слава Стецько, Пані Юлія Тимошенко, Пані Галина Гривняк, Пан Віктор Ющенко, Пан В’ячеслав Брюховецький, Пан Григорій Омельченко, Пан Павло Дорожнинський, Пан Юрій Криворучко, завжди була і залишається головною опорою нашої школи у визначенні пріоритетів нашої роботи та перспектив нашого розвитку.

*Голова Маланюківського осередку НРУ, заступник
директора Херсонського колегіуму*

Максим Квач

ЧАС РУХУ

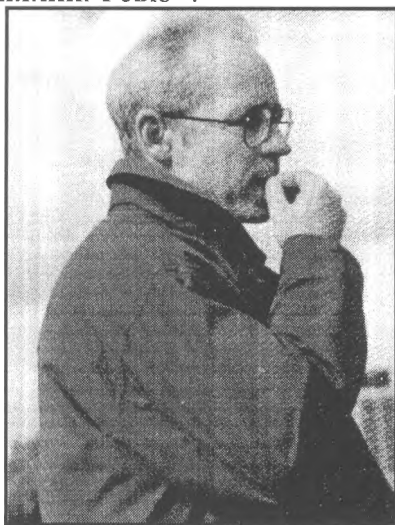
Нові надходження до бібліотеки

Наша книгозбірня
збагатилась новими виданнями

До нашої книгозбірні надійшла книжка-навігатор в морі книговидавництва -
цьогорічний "Український BEST"

"Книжка року" – безпрецедентна акція в книжковому світі України, яка бере свій початок ще з 1999 року. Організатором її є редакційна колегія часопису "Книжник-Ревю", в особі його головного редактора Костянтина Родика, який незмінно очолює вже протягом п'яти років цю акцію та редакційну колегію найкращого книжкового обсерватора України часопис "Книжник-Ревю".

Унікальність "Книжки року" полягає у визначенні найкращих шляхом аналізу якості, актуальності, оригінальності книжки, а не через кількість продаж чи наклад того чи іншого видання, чим цей рейтинг і різниця від інших, бо ж першочергове завдання акції – популяризація найкращого.

"Український BEST" – міні-енциклопедія. В ній ви знайдете необхідну інформацію про книжки, які впродовж минулого року привернули до себе найбільше уваги. На підставі опитування експертів – відомих культурологів, книгознавців та спеціалістів – складено книжковий рейтинг, за яким визначено кращі книжки в десяти номінаціях і кращу книжку року.

Костянтин Родик "Український BEST" – це результат Всеукраїнського рейтингу "Книжка року'2003". Об'єктом рейтингового дослідження цієї акції став повний репертуар книжок, випущених 2003-го року українськими видавцями самостійно або в співпраці з іноземними партнерами. Весь асортимент книжок оцінювався в десяти номінаціях, кожна з яких ділилась на дві підномінації, відповідно до хронології, географічної належності або суміжної тематики. Рейтинг здійснювали по 11 експертів у кожній номінації. Принциповим питанням під час визначення переможця було те, що "Книжкою року'2003" може бути лише книжка, видана українською мовою.

Гран-прі отримала "Історична фонологія української мови" Юрія Шевельова, видана харківським видавництвом "Акта" за підтримки Міжнародного Фонду "Відродження".

А ось і перелік книжок-переможців в номінаціях, запропонованих під час рейтингового опитування. Отже,

➤ в номінації "Хрестоматія" (вітчизняна класика) перемогу отримали книжки: Василь Стус "Полімпсест. Вибране." (цю книжку, подаровану Херсонському колегіуму сином автора, упорядником Дмитром Стусом, ви можете знайти на полицях нашої книгозбірні) та Юрій Шевельов "Історична фонологія української мови."

➤ У номінації "Красне письменство" (сучасна вітчизняна та перекладна література, популярна література та есеїстика) книжки: Юрій Винничук "Мальва Ланда" та Петер Зілагі "Остання вікножирафа".

➤ У номінації “Голоси” (сучасна українська та перекладна поезія) книжки: Олег Лишега “Снігові і вогню” та Олександр Бойченко “Щось на кшталт шотакуа”.

➤ У номінації “Софія” (класична і сучасна філософія та гуманістика) книжки: Аристотель “Нікомахова етика” та Джон Фаулз “Арістос”.

➤ У номінації “Політлікнеп” (сучасне українське та зарубіжне суспільствознавство) книжки: Микола Рябчук “Дві України: реальні межі, віртуальні війни” та Роберт Конквест “Роздуми над сплюндрованим сторіччям”.

➤ У номінації “Обрій” (науково-популярна література, практична психологія; енциклопедичні та довідкові видання) книжки: Пауло Фрайре “Вчителі як працівники культури: листи до тих, хто насмілювався вчити” та Валерій Войтович “Українська міфологія”.

➤ У номінації “Минушина” (давня історія; історія XIX-XXI ст.) книжки: “Переяславська Рада 1654 року: історіографія та дослідження” та Данило Яневський “Політичні системи України 1917-1920 років: спроби творення і причини поразки”.

➤ У номінації “Постаті” (публікації, біографії, мемуари) книжки Євген Чикаленко “Спогади” та Вячеслав Липинський “Листування” т.І.

➤ У номінації “Дитяче свято” (книжки для малечі та молодших школярів; література для підлітків) книжки Мар’ян Савка “Чи є в бабуїна бибуся?” та Казки Туманного Альбіону видавництва А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, книги якого широко представлені в книгозбірні нашого колегіуму.

➤ У номінації “Візитівка” (художні альбоми та представницькі видання; краєзнавча і туристична література) книжки: Зінаїда Васіна “Український літопис вбрання” т.І та “Геній місця. Leopoldis Львів Lemberg Lwow”

Ось такий він «Український BEST». А нам наразі лишається порадіти за наше українське книговидавництво – живе, щоб там не говорили; подякувати організаторам акції «Книжка року», які стверджують: «Усіх книжок не перечитаєш – читай книжки, що стали подією»; чекати, поки на полицях нашої книгозбірні з’являться всі книжки, що стали в центрі уваги книготорчого світу.

Ще одним не менш унікальним виданням поповнилась наша книгозбірня – це тритомник відомого діяча культури, народного депутата, заступника голови НРУ Леся Танюка “Слово. Театр. Життя.” подароване автором “Херсонському колегіуму” особисто. До першого тому увійшли власні вірші та переклади класиків всесвітньої літератури; до другого – есе про театр та людей театру, а третій містить щоденники митця з 1956 до 1959 року.

Ласкаво просимо до нашої книгозбірні, де вам радо допоможуть у такому складному і водночас цікавому світі книжок.

Підготував Максим Квар

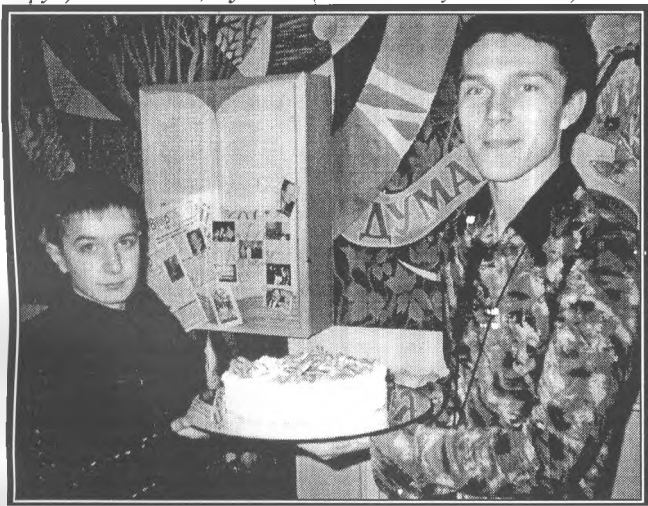

Інформаційний відділ книгозбірні

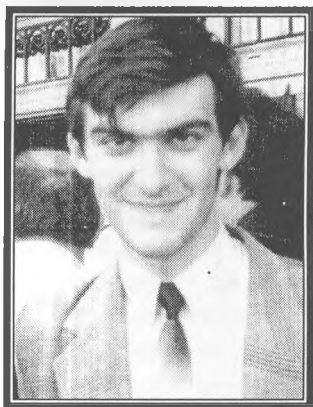
У НАС РОДИННЕ СВЯТО!

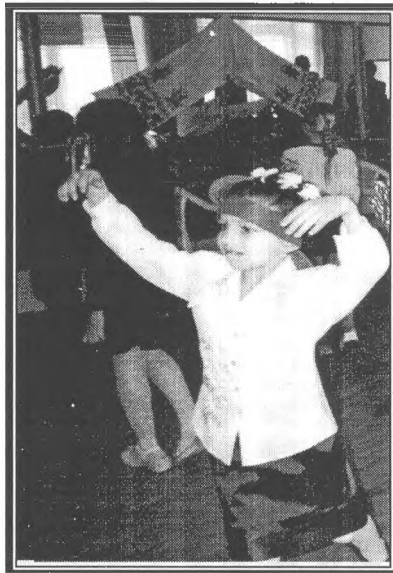
*Саша народилась в 2000 році на початку місяця: **Бузнюк** (ліворуч) – 1 квітня, **Буковня** (на колінах у п. Тетяни) 5 квітня.*

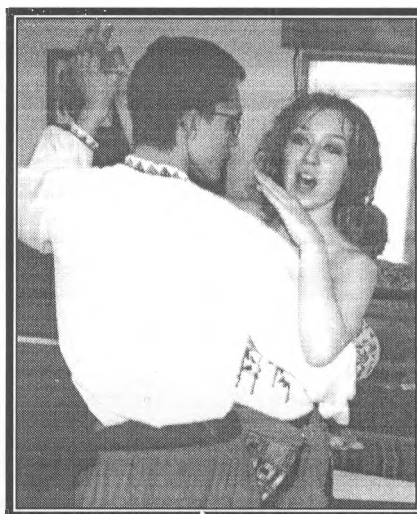
***Тарас Грендаш** свій святковий торт отримав 4 квітня.*

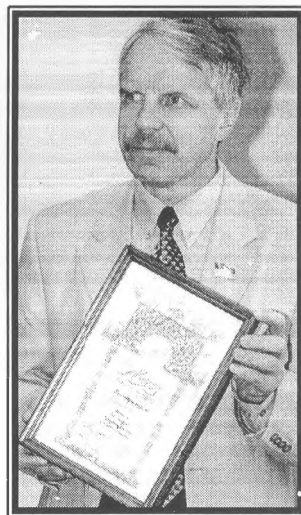
*Магістр пан **Ігор Луб'янов** приймав найциріші вітання 12 квітня*

***Віолетта Гудко** відвідує хореографічну студію та святкує свій день народження 15 квітня.*

***Катерина Сікоза** вальсує в день свого народження 30 квітня.*

*Наш Патрон, народний депутат, голова Співки офіцерів **Григорій Омельченко** народився 4 травня.*

Шановні друзі!

Знову пропонуємо до Вашої уваги чергове число шкільної газети “Херсонського Колегіуму” ім. Євгена Маланюка – “Наш вулик”. У ньому ми, перш за все, хочемо поділитися враженнями від поїздки до Києва. Читайте також про прийняття до Ради Патронів ще одного члена, про наших перших студенток і про презентацію герба – символу Колегіуму.

У нашій школі вже стало доброю традицією все починати з Маланюка. Не є виключенням і цей номер “Нашого вулика”. На другій сторінці - стаття, яка носить назву “Київ...”. Присвячена вона безперебільшення визначальному значенню нашої столиці в житті великого поета. “І от тут-то я зрозумів, що таке органічний, з крові й виховання українець, хай “несвідомий” політично, та свідомий органічно, свідомий своїм національно-дідовим інстинктом, одержаним в спадщину від дідів та прадідів” (Євген Маланюк).

Київ – місто слави і величч, загадковості і водночас невтаємниченої простоти. Він притягує до себе невидимими якимись магнітними лініями, міцно затискає у свої обійми – і ти вже у його тенетах. Він більше ніколи не відпустить тебе. Київ хочеться відвідувати знову і знову, і щоразу відкривати його для себе по-новому.

Надзвичайно насиченою і цікавою вийшла наша програма у Києві – це заряд наснаги й енергії до кінця навчального року. Крім відвідування університетів, різноманітних музеїв, Національного драматичного театру ім. Івана Франка та Національної опери України ми мали нагоду також поспілкуватися з нашими шановними Патронами – п. Григорієм Омельченком, народним депутатом Верховної Ради України та головою Співки офіцерів, а також із народним депутатом, лідером Народного Руху України – п. Борисом Тарасюком. Хотілося б відзначити, що п. Борис Тарасюк став нашим Патроном щойно місяць тому. Тепер до Ради Патронів “Херсонського колегіуму” ім. Євгена Маланюка входить 9 членів: п. Юлія Тимошенко, п. Віктор Ющенко, п. Вячеслав Брюховецький, п. Юрій Криворучко, п. Павло Дорожинський, п. Галина Гривняк, п. Григорій Омельченко, п. Борис Тарасюк і світлої пам’яті – п. Слава Стецько.

За влучним означенням Олеся Башука подорожі – це відпочинок вільних людей. Тому ми своєю колегіантською родиною періодично вирушаємо у такі поїздки по визначних містах України. Шановні учні! Якщо ви бажаєте подорожувати з нами – це цілком можливо: з усіма питаннями просимо вас звертатися до нашої адміністрації.

Власне для Колегіуму місяць квітень став дуже важливим. По-перше, відбулася презентація ідеології та концепції нашого герба, що її автором є наш засновник Олександр Башук, художник та історіософське вирішення якого належить заступникові нашого директора п. Юрію Дідовою. Герб розроблено ще в 1997 році, з 1999 року використовується нашою школою та пояснення його смислового навантаження маємо в цьому числі, а по-друге, саме у квітні дві випускниці нашої школи вже стали студентками, про що читайте у “Нашому вулику”.

Говорячи про презентацію герба, найбільш доречним буде привести слова Засновника Колегіуму: “Коли йдеться про людей, що воліли б пов’язати своє ім’я з певним зображенням, то традиційно вживаємо поняття родинного герба. На жаль, віки глибоких криз, в яких перебувало українство, зруйнували колись багату національну геральдичну традицію, яку, як невід’ємну складову нового українського стилю, нам потрібно відроджувати”. Отже, наш герб - це символ світла та тепла рідного Колегіуму. Я впевнена, що вам буде цікаво почитати про “сконцентровану у символах концепцію нашої школи”.

Знову звертаємося до вас, учнів, вчителів та керівників. Якщо ви бажаєте, щоб ваші статті з’явилися на сторінках нашої газети, пишіть і приносьте або надсилайте їх на нашу адресу. Ми з радістю надрукуємо їх у наступному, травневому, випуску, який буде останнім в цьому навчальному році, і останнім для мене як колегіантки, оскільки я покидаю поріг рідного мого Колегіуму. Час такий швидкоплинний. Для всіх наступає день, коли вони перегортають підручників останні сторінки і вступають у зовсім новий етап життя. Я хочу, щоб цей випуск став найдосконалішим. Тож запрошуюю вас до всебічної співпраці.

Будьте активними!

Головний редактор, колегіантка 11 класу Ольга Злобіна

УКРАЇНСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА ХЕРСОНСЬКИЙ КОЛЕГІУМ ім. ЄВГЕНА МАЛАНЮКА

73008, м.Херсон, вул. Ладичука, 123

+(3 8 0552) 32 23 13, +(3) 8 050 180 77 28, +(3) 8 050 936 97 40, +(3) 8 050 748 85 71

8 травня 2004 р.

Вельмишановним нашим Патронам

п.Галині Гривняк, п.Юлії Тимошенко, п. В'ячеславу Брюховецькому, п. Павлу Дорожинському, п. Юрію Криворучку, п. Григорію Омельченку, п.Борису Тарасюку, п. Віктору Юценку

Вельмишановні Пані та Панове Патрони Херсонського Колегіуму!

От і добігає кінця цей навчальний рік. Для колегіанток одинадцятого класу він стане останнім у рідній школі. Вже майже через місяць ми повинні будемо назавжди попрощатися з незабутніми роками дитинства, проведеного у стінах Колегіуму. Закінчуємо його ми з гарними результатами, які перевершили всі очікування, бо ми хочемо бути достойним випуском 2004 року.

Вельмишановні наші Патрони!

Дуже хочемо запросити Вас на свято Останнього дзвоника, яке відбудеться в Колегіумі 29 травня о 9 годині. Ми розуміємо, що Ви надзвичайно зайняті люди, все ж уклінно просимо завчасно надіслати нам свої привітання і напутні побажання нашим випускникам аби ми встигли їх розмістити у наступному числі "Нашого вулика", який розповсюджується не лише серед колегіантів, але й по всіх школах міста.

З щирою до Вас повагою

головний редактор Ольга Злобіна

Херсонський колегіум ім. Євгена Маланюка – це:

- ✓ **тепло і затишок;**
- ✓ **чотириразове харчування;**
- ✓ **повний робочий день з 8.00 до 17.00;**
- ✓ **можливість індивідуального навчання;**
- ✓ **національна система дошкільного виховання та навчання з елементами найкращих світових методик;**
- ✓ **підготовка дітей до 1-го класу (травень - червень);**
- ✓ **широкий вибір для вивчення іноземних мов: англійської, французької, німецької, італійської, польської, корейської, турецької;**
- ✓ **випускники Колегіуму 2003 р. – сьогодні студенти найпрестижніших вузів: Національного Університету Києво-Могилянська Академія – 60%, Київського Національного Університету ім. Т.Шевченка – 20%, Миколаївського гуманітарного інституту ім. Петра Могили – 20%;**
- ✓ **вже за два місяці до випускних іспитів 2004 року 40% наших цьогорічних випускників стали студентами;**
- ✓ **спокійна впевненість у належних умовах навчання Ваших дітей від 2 років до випускного балу та у щасливому майбутті Ваших дітей.**

Майбутнє успішне життя Ваших дітей розпочинається з Вашого дзвінка за телефоном

32-23-13

Ліцензія: серія АА №120289 від 24.05.1999р.

УВАГА! Презентація герба школи (автор ідеології та концепції – Олександр Башук, художнє та історіософське вирішення – Юрій Дідовець) на сторінках 19-21 цього числа "Нашого вулика"!!!